

JOAN F. MIRA

“La idea que Mahoma hagués pogut triar una d’aquelles criatures de cos divinal no passa de ser una fantasia innocent. O això és el que pensem nosaltres, perversos excristians, no el que pensen aquells creients piadosos. Els quals, al crit de blasfèmia, blasfèmia, es van posar a incendiar i a matar (a matar cristians), com a mostra de fe”

Mahoma i la ‘miss’

Supose que vostès tenen ben presents els fets terribles. Que en una ciutat de Nigèria havia de celebrar-se el concurs per elegir Miss Univers o Miss Món, que és una competició de gust dubtós i de molt certes implicacions publicitàries, com n’hi ha tantes. L’univers o el món no perdrien res, si no hi haguera cada any una senyoreta amb el títol, el ceptre i la corona. Perdríem a tot estirar un espectacle efímer, la desfilada de concursants en banyador o en vestit de festa, que sempre alegra la vista masculina, però d’espectacles com aquest, i més suggeridors encara, el món en va ple, gratis o per un preu ben mòdic. De manera que el concurs en qüestió és fàcilment criticable, des d’una perspectiva més o menys feminista, o des de la constatació de la seua perfecta inanitat. En tot cas, pareix que una part de la població local, i dels països veïns, n’estava ben pagada i satisfeta: elegir la bellesa del món en una ciutat africana era, per a ells, com una reivindicació de la pròpia bellesa de pell negra, tant de temps menystinguda. També el govern de Nigèria hi tenia un interès especial, per fer veure que allà són un país com els altres, que no tenen manies, que són moderns i capaços d’organitzar certàmens tan estúpids i tan importants com aquest. Però no són un país com els altres: són un país on la meitat de la població, en la meitat del territori, professa la fe de Mahoma, i la professa d’aquesta manera funesta i violenta que s’escampa pel món. L’altra meitat deuen ser gent aproximadament cristiana, o allò que, tan inexactament, solem dir-ne “animistes”: en tot cas, segurament són gent que no s’espanta per una miss o menys. Més aviat els feia gràcia, i n’estaven tots pagats. No els ha valgut de res: s’han quedat sense concurs, sense bellesa en banyador, i sobretot s’han quedat sense pau i sense el crèdit que esperaven. Amb alguns centenars de morts a trets o a bastonades, amb alguns milers de cases incendiades, amb paisatges de destrucció i de guerra. Simplement perquè, als piadosos musulmans, els ofèn que les bellesaes desfilen mostrant els atractius que Al·là els ha donat.

Perquè els atractius de les senyoretes o senyores, de quatre en quatre, o tantes com se’n puguin pagar, són d’ús exclusiu dels marits o senyors, i si les veu algú més és pecat, delictes i corrupció: com els nacionalismes, segons els bisbes d’Espanya, que si no són oficials són immorals. De manera que els piadosos lectors de l’Alcorà (quin llibre esplèndid, afegiré de passada: i que contentestic d’haver contribuït, amb el meu vot i amb una mica de persuasió, al Premio Nacional de Traducció que ha rebut Mikel de Epalza per la seua versió) han esclatat amb còlera homicida per la qüestió de la miss. Per impedir l’immoral concurs, i sobretot per venjar la blasfèmia. Pareix que un diari d’allà va publicar un article on deia –horror i ira del cel!– que alguna d’aquelles senyoretes tan belles podia haver estat escollida com a esposa pel Profeta. A mi em sembla una simple constatació de bon gust. El Profeta tingué més d’una dona, en el seu temps –com ara– un musulmà piadós en podia tenir més de tres, i els caps dels creients, califes o grans soldans, en tenien tantes com volien (visiten l’harem famós d’Istanbul, i se’n faran una idea). La privació de dona no és una de les virtuts que predica l’Islam. Per tant, la idea que Mahoma hagués pogut triar una d’aquelles criatures de cos divinal no passa de ser una fantasia innocent. O això és el que pensem nosaltres, perversos excristians, no el que pensen aquells creients piadosos. Els quals, al crit de blasfèmia, blasfèmia, es van posar a incendiar i a matar (a matar cristians), com a mostra de fe, com a legítima defensa (això li he sentit a la tele, a un cap religiós del país africà, un senyor d’aire venerable), i supose que per a fer mèrits per anar al paradís, on innumbrables senyoretes desfilaran eternament en benefici dels creients exemplars. Ja sé que cal dir que l’Islam és una religió tolerant i pacífica, i tot això. Però massa sovint els seus fidels fan que coste de creure.